

РЕШЕНИЕ

№ 5792

гр. София, 31.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в
публично заседание на 23.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **4105** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във връзка с чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма], БУЛСТАТ131157666, с адрес [населено място] 1309, [улица], [жилищен адрес] вх. „В”, ет.12, ап. 156, представлявано от управителя М. С. П. срещу решение № РО-183 от 26.03.2012г. на Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”.

С решението е оставено без уважение възражението за погасителна давност по чл. 115, ал. 1 от КСО за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2006г. на [фирма] като неоснователно и е потвърдено разпореждане № 350 от 08.02.2012г. на директора на дирекция администрация „Краткосрочни плащания и контрол” по разходите на ДОО за събиране на суми по ревизионен акт за начет в размер на 5120.50 лева, от които главница от 2368.27 лева и лихва от 2752.23 лева като правилно определени.

С жалбата се иска отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане като незаконосъобразни, издадени при липса на основания за това. Алтернативно се поддържа, че сумите за периода от 01. 01. 2006г. до 31.12.2006г. не се дължат, тъй като вземането на НОИ е погасено по давност с изтичане на петгодишния давностен срок по чл. 115, ал. 1 и ал. 2 от КСО. Правят се възражения, че оспореният административен акт не съдържа правен анализ на давността, начална и крайна дата на започване и изтичане на давността, дата на нейното прекъсване и спиране, тоест, че не е мотивиран. Жалбоподателят счита, че изтичането на давността следва да се

преценява към дата 09.01.2012г., на която е поставен входящия номер на ревизионния акт за начет в Столично управление „Социално осигуряване”. Поддържа становище, че давностният срок за вземанията за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2006г. е изтекъл към 09.01.2012г. като се вземе предвид, че давността за тези вземания започва да тече от 01.01.2007г.

Ответникът по жалбата, чрез упълномощения си процесуален представител иска отхвърляне на жалбата като неоснователна и потвърждаване на оспореното решение. Представя писмени бележки в които се излагат мотиви, че давността по чл. 115, ал. 1 от КСО за вземанията за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2006г. не е изтекла, защото те се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, за която се отнасят. Изтичането на давностния срок следва да се преценява към 13.12.2001г., на която дата е връчена заповедта за извършване на ревизия. От този момент давността спира по силата на чл. 172, ал. 1 т. 1 от ДОПК, приложим за вземания от незаконосъобразно извършени осигурителни разходи, които представляват публични държавни вземания по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 4 от ДОПК. С издаване на разпореждане № 350 от 08.02.2012г. на директора на дирекция администрация „Краткосрочни плащания и контрол” по разходите на ДОО давността е прекъсната на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК и от този момент започва да тече нова давност.

Административен съд София - град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № Р-4679/12.12.2011г. на директор на дирекция администрация „Краткосрочни плащания и контрол” по разходите на ДОО е наредено да се извърши пълна финансова ревизия по разходите на Държавното обществено осигуряване на [фирма], [населено място] за периода от 17.10.2003г. до 30.11.2011г.

Заповедта е връчена на М. С. П., представляваща [фирма] на 13.12.2011г.

Ревизията е извършена и е приключила с ревизионен акт за начет пореден № Р - 4679 от 21.12.2011г. в Столично управление „Социално осигуряване”. На ревизионния акт е поставен вх. № 1/09. 11. 2012г. по входящия регистър на СО „СУ”. С ревизионния акт е установено, че неправилно е изплатено парично обезщетение за отглеждане на малко дете на М. С. П., в нарушение на чл. 53, ал. 1 от КСО във връзка с чл. 10 от КСО. Между страните не се спори, че М. С. П. е самоосигуряващо се лице, едноличен търговец. За периода от 23.10.2005г. до 19.07.2007г. едноличният търговец не е преустановил дейност и няма сключен договор за управление с друго лице, съгласно чл.21 от Търговския закон. М. П. е упражнявала трудова дейност и като самоосигуряващо се лице за същия период няма внесени осигурителни вноски по реда на чл. 6, ал. 7 от КСО и чл. 3, ал. 1 от Наредбата за общественото осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица (в редакцията до 31.12.2009г.) Между страните не се спори, че при тези данни, паричното обезщетение за отглеждане на малко дете по чл. 53, ал. 1 от КСО е неправилно изплатено. Обезщетението за периода от 23.10.2005г. до 19.07.2007г. е изтеглено в пълен размер, съгласно справка № 1 към ревизионния акт за начет.

Срещу ревизионния акт за начет е подадено възражение в срок. Поискано е начислените суми за периода от 23.10.2005г. до 31.12.2006г. от главница и лихви да отпаднат като погасени по давност. В хода на ревизията са платени задължителните осигурителни вноски и на основание чл. 54, ал. 1 от КСО за жалбоподателката е

възникнало право на обезщетение за отглеждане на малко дете по чл. 54, ал. 1 от КСО в размер на петдесет на сто от обезщетението по чл.53 от КСО, тоест половината от получените суми за 2007г. са правилно изплатени.

Възражението е уважено частично. Не е уважено в частта, в която жалбоподателката твърди, че задълженията от 01.01.2006г. до 31.12.2006г. са погасени по давност, тъй като давността е приложена по чл. 115, ал. 1 от КСО във връзка с чл. 171, ал. 1 и чл. 172 от ДОПК и не е изтекла към датата на която жалбоподателката е уведомена за започване на ревизията.

Издадено е разпореждане № 350 от 08.02.2012г. за събиране на сумата по ревизионния акт за начет общо от 5 120.50 лева, от които главница от 2 368.27 лева и лихва от 2 752.23 лева.

Разпореждането и измененият ревизионен акт за начет са потвърдени с решение № РО-183/26.03.2012г. на Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”.

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Видно от съдържащата се в преписката обратна, разписка, оспореното решение № РО-183/26.03.2012г. на Главния директор на Столично управление „Социално осигуряване” е съобщено на жалбоподателката на 02. 04. 2012г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 11.04.2012г., в 14 –дневния срок по чл.118, ал.1 КСО, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, след задължителен контрол по административен ред и е процесуално допустима.

По същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, дали са спазени процесуалните и материално - правни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Разпореждане № 350 от 08.02.2012г. за събиране на сумата по ревизионния акт за начет е издадено от компетентен по смисъла на чл.110, ал. 3 от КСО орган - от длъжностно лице, на което е възложен контрола на разходите по държавното обществено осигуряване, ревизионният акт за начет е съставен от компетентен по чл. 110, ал. 1 от КСО контролен орган, а решение № РО-183/26.03.2012г. е издадено от компетентния горестоящ административен орган по смисъла на чл.117, ал.1, т.2, б.”д” от КСО - Главния директор на СУ „СО”. Ето защо съдът приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган и в установената форма. Съдът приема, че при постановяването на административния акт не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 от АПК, такива, които накърняват правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт с друго съдържание. Спорът между страните е изцяло материално – правен, относно приложението на давността по чл. 115, ал. 1 от КСО за вземанията за периода от 01.01. 2006г. до 31.12.2006г. Няма спор между страните относно законосъобразното определяне на размера на дължимите суми за периода от 01.01.2007г. до 19. 07. 2007г. като петдесет на сто от платеното обезщетение. При

служебната проверка от страна на съда също не се установява неправилно определяне на размера и на периода на дължимите суми за 2007г.

Относно спорната давност, съдът счита, че правилно административният орган е приел, че давността за вземанията от 01.01.2006г. до 31.12.2006г. не е изтекла. Приложима е разпоредбата на чл.115, ал. 1 от КСО, в редакцията, преди изменението от 2009г. Съгласно чл. 115, ал. 1 от КСО, вземанията на Националния осигурителен институт за неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок. Вземането за неправилно изплатено обезщетение за отглеждане на малко дете е публично вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 4 от ДОПК и давността за него започва да тече от 1 януари на годината, следваща година, през която публичното задължение е станало дължимо, съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК. В случая давностният срок за вземанията от 01. 01. 2006г. до 31. 12. 2006г. започва да тече от 01. 01. 2007г. и изтича на 31.12. 2011. Съгласно чл. 172, ал. 1 т. 1 от ДОПК, приложим защото вземането е публично държавно вземане и няма изрична разпоредба в КСО относно спиране на давността, в случая давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане. Производството в случая е започнало на 12.12.2011г., като заповедта е връчена на жалбоподателката на 13.12.2011г., от която дата давността спира да тече, съгласно чл. 171, ал. 1 т. 1 от ДОПК. Давността за вземанията за периода от 01.01. 2006г. до 31. 12. 2006г. изтича на 31.12.2011г. и не е изтекла към датата на връчване на заповедта за извършване на ревизия – 13.12.2011г. Възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно. С издаване на разпореждане №350 от 08.02.2012г. на директора на дирекция администрация „Краткосрочни плащания и контрол” по разходите на ДОО давността е прекъсната на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК и от този момент започва да тече нова давност.

По изложените съображения оспореният административен акт е издаден при правилно приложение на материалния закон. На основание чл.172, ал. 2, предл. последно от АПК, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид горното, Административен съд – София град, I - во отделение, 17-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на [фирма], БУЛСТАТ[ЕИК] от [населено място] 1309, [улица], [жилищен адрес] вх.„В”, ет.12, ап. 156, представлявано от управителя М. С. П. на решение № РО-183 от 26.03.2012г. на Главния директор на СУ „СО” и потвърденото с него разпореждане за начет № 350 от 08.02.2012г. на директора на дирекция администрация „КПК” на СУ „СО”.

Решението може да се обжалва в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б..

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

